

[**Helga Pedersen.**]

det vel siges, at det foreliggende lovforslag ikke bæres af noget ønske fra de udøvende politimyndigheders side.

Når det er således, at hverken de talmæssige erfaringer eller sagkyndiges skøn støtter lovforslaget, så betyder det, så vidt jeg kan se, at lovgrunden indskrænker sig til at være et ønske hos den højtærede justitsminister. Men jeg synes ikke, det kan bære et lovforslag, navnlig ikke når den højtærede minister efter min og andres formening har al fornøden hjemmel til hastighedsbegrænsning i den gældende lovs § 57, stk. 4.

Flertallet i udvalget og jeg ved godt, at man i justitsministeriet ikke mener, at § 57, stk. 4, slår til, og jeg ser også, at man i lovforslagets bemærkninger har fremhævet, at man ved tilføjelsen i 1957 om hastighedsbegrænsning for strækninger, hvor der erfaringsmæssigt køres særlig stærkt, særlig havde tænkt på veje med gennemgående trafik gennem bymæssigt bebyggede områder, navnlig i disses yderdistrikter. Dette kan ikke påberåbes som nogen begrænsning af pligten til at træffe bestemmelse om hastighedsbegrænsning. Efter lovens ord er der ingen sådan begrænsning. Den højtærede minister kan træffe bestemmelse om hastighedsbegrænsning, ja, har pligt til at træffe en sådan bestemmelse på enhver strækning, hvor særlige omstændigheder tilsiger det — de bemærkninger, jeg fremhævede før om de gennemgående veje i byerne, refererer sig i hvert fald ikke hertil — eller hvor der køres særlig stærkt.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann fremhævede stærkt under lovforslagets første behandling, at han ikke mente, den højtærede minister havde benyttet bestemmelsen i færdselslovens § 57, stk. 4, i tilstrækkeligt omfang. Jeg er enig med det ærede medlem hr. A. C. Normann i, at den højtærede minister kan og bør benytte denne bestemmelse i videre omfang, end det er sket, og jeg kan ikke være enig med den højtærede minister i, at bestemmelsen ikke slår til ved gennemførelse af hastighedsbegrænsning overalt, hvor det er påkrævet og ønskeligt. Jeg kan herom i dag, efter at vi har haft udvalgsbehandlingerne, yderligere henvise til, at også rigspolitichefen har påpeget, at den eksisterende hjemmel til konkrete ha-

stighedsbegrænsninger kan udnyttes bedre, end det er sket. Jeg er derfor heller ikke enig med det ærede medlem hr. Peter Ravn i, at § 57, stk. 4, er anvendt i alle de tilfælde, hvor det er muligt at bruge den. Jeg kan udtrykke det på den måde, at i hvert fald rigspolitichefen ikke er enig heri.

Så vidt jeg ved, har justitsministeriet i sin tid — det blev vist oplyst i udvalget — udsendt spørgeskemaer til alle politikredse med henblik på indførelse af sådanne konkrete hastighedsbegrænsninger, og jeg må sige, at det er ikke muligt for mig at forstå, hvorfor der ikke er kommet mere ud af denne administration end det, der foreligger i dag.

Jeg er altså af den opfattelse, at bestemmelserne i den gældende færdselslov er tilstrækkelige til at imødekomme ethvert berettiget ønske om en hastighedsgrænse, og jeg skal derfor anbefale, at man stemmer for ændringsforslagene nr. 2 og 4, som er stillet af udvalgets flertal, og stemmer imod den højtærede ministers forslag om den generelle hastighedsgrænse.

I forbindelse med diskussionen om en generel hastighedsgrænse har det været naturligt at tage bestemmelsen om hastighedsgrænsen for visse kategorier af køretøjer op til overvejelse. Når man betænker, at rutebiler og turistvogne er undergivet stadi-ge periodiske eftersyn, og at de tekniske set er bedre udstyret, end da overvejelserne i 1952-53 fandt sted, og da de rent faktisk ofte kører stærkere end de tilladte 60 km, uden at større ulykkestal kan påvises, synes jeg, det er forsvarligt at efterkomme henvendelsen om en beskedent forøgelse af fartgrænsen, nemlig til 70 km, som vi derfor foreslår i ændringsforslag nr. 5 i betænkningen.

Jeg vender mig dernæst til spørgsmålet om de nye forsikringsbestemmelser. Det vil utvivlsomt blive hilst med tilfredshed såvel af befolkningen som af de respektive myndigheder, at bestemmelsen om den lovpligtige ansvarsforsikring bliver ført à jour. Det, der voldte vanskeligheder, var ikke så meget spørgsmålet om en afgrænsning af totalsummerne — her er jeg enig i, at totalsummen for tingskade bør forhøjes fra 50 000 kr. til 60 000 kr. — som det var spørgsmålet om præmieforhøjelsen. Udvalget har kun kunnet opnå højst usikre op-